

uherskému mocnářství není v žádném státoprávním poměru, pozbylo platnosti spolkové usnesení ze dne 18. srpna 1836 resp. cíś. pat. ze dne 24. října 1837 jednající o vydávání původců jistých politických zločinů, nikoli však též spolkové usnesení ze dne 26. ledna 1854 č. 76 ř. z. a že toto usnesení nebylo dotčeno ani pozdějšími změnami v politických poměrech Německa nastalými, tak že je sluší považovati i na dále za platnou mezinárodní úmluvu příslušných států; avšak tento výnos min. sprav. není zákonem, nýbrž pouhým nařízením, a mají tudíž soudy v jednotlivém případě právo platnost jeho, kteráž není zcela nepochybna, zkoumati (Lammasch, Auslieferungspflicht str. 102 a n.).

Pokud jde konečně o poměr Rakouska k Uhrám, kteréž vzhledem k trestnímu právu se pokládají za cizinu, má dle výn. min. sprav. ze dne 26. května 1875 č. 6742 v souhlase s král. uh. min. sprav. na základě reciprocity průchod vzájemné vydávání osob, pokud nejsou státními příslušníky, pro zločin nebo přečin ve druhém státě spáchaný odsouzených nebo stíhaných; jde-li o pouhý přestupek, nemá vydání pachatele místa. Jelikož však Uhry s Rakouskem v ohledu mezinárodním tvoří jediný stát, ustanovuje výn. min. sprav. ze dne 28. ledna 1877 č. 966, že příslušníci uherské polovice říše, kteří mimo rakouské mocnářství dopustili se trestního činu a v obvodu zemí na říšské radě zastoupených byli dopadeni, nemají býti nikdy vydáni cizozemsku, nýbrž jedině, jedná-li se o zločin nebo přečin, Uhrám. I v Rakousku platí zásada ve všech státech za pravidlo uznaná, že stát svého příslušníka cizině nikdy nevydává (§§ 36, 235 tr. z., § 102 voj. tr. z., § 72 tr. z. pro Bosnu a Hercegovinu).

Pokud se týče řízení ve příčině vydání obviněného, ať již úřadu uherskému či cizozemskému, příslušným jest sborový soud I. stolice, v jehož obvodu bydlí nebo se zdržuje ten, jenž má býti vydán, nebo nemá-li stálého bydliště a pobytu, v jehož obvodu byl dopaden. K návrhu příslušného úřadu na vydání nebo po prohlášení zatykače budtež sice učiněna potřebná opatření k zamezení útěku obviněného, návrh na jeho vydání však nechť učiní u sborového soudu II. stolice radní komora po slyšení státního zástupce teprve tenkrát, když úřad za vydání žádající takové důkazy nebo důvody podezření ihned nebo v přiměřené lhůtě uvedl, jež podezřelý při svém zatčení na místě nemohl vyvrátiti. Sborový soud II. stolice slyšev prve vrchního státního zástupce rozhodne pak o žádaném vydání usnesením, kteréž musí vždy ministrem spravedlnosti býti předběžně schváleno (§ 59 tr. ř.).

Vydavatel časopisu viz Tisk a právo tiskové a Tiskopisy periodické.

Vydědění.

Vyděděním rozumí se vyloučení nepominutelného dědice z povinného podílu dle zákona mu příslušejícího. Vydědění může býti oprávněné nebo neodůvodněné, výslovné nebo mlčky projevené, úplné nebo částečné.

1. Vydědění jest oprávněné, opírá-li se o zákonný důvod vydědění, jinak jest bezprávné.

Zákonné důvody vydědění jsou: Každý nepominutelný dědic (dětí i rodiče) může býti vyděděn

a) jestliže zůstavitele v nouzi (i v nouzi jinaké než hmotné) bez pomoci zanechal;